

ifillige Gange har fortalt her i Thinget, at han var konservativ, og at det derfor kun var et Lids-spørgsmaal, naar Bondestanden vilde følge ham, fordi den ogsaa var konservativ. Ja, dette er sandt, Bondestanden her i Landet er konservativ; men den ærede Finantsminister er doktrinair, og derfor faar han ikke Bondestanden til at følge sig. Han kommer til at vente, som vi sige paa Tydsk, i to Dage og een Spøndag, inden det sker. Doktrinairismen fremtraadte, som den ærede Ordfører har bemærket, ogsaa oversfor Forslaget om Vestindien. Den ærede Finantsminister sluttede endog med at sige, at han ikke vilde opkræve det her omhandlede Beløb, dersom Flertallets Ændringsforslag vedtages. Nu vil jeg spørge Finantsministeren: dersom hans eget Forslag vedtages, som det staar paa Finantslovens § 8 II: „De dansk-vestindiske Der 25,000 Kr.“ og han saa ikke engang vil opkræve dette Beløb, af hvilken Grund stiller han da Forslag, han ikke selv vil efterkomme? (Finantsministeren: Maa jeg bede om Ordet?). Forøvrigt maa jeg give det ærede Medlem fra Slagelse (Lauer) Ret i, at man maa være fuldt berettiget til at stille Ændringsforslag til Ministerens Forslag, og det er dette, der er gjort baade af Flertallet og af Mindretallet. Jeg er iøvrigt ikke enig med det ærede Medlem fra Slagelse i dette Punkt. Han talte igaar om Vestindien, som om den Nedsættelse, der kom tilveie i 1874, skete samtidig med Oprettelsen af Sukkerfogierne, og sluttede deraf, at da nu Sukkerfogierne vare oprettede, skulde ogsaa Nedsættelsen falde bort. Men dette er ikke rigtigt. Som Thinget veed, blev Loven om Sukkerfogierne først vedtagen ifjor, hvorimod det andet Løbud er et Aar ældre, og da det er givet, at Sukkerfogierne ikke kunne komme til at vise deres Indsyldelse i det kommende Finantsaar, tror jeg heller ikke, at det er rigtigt, at man kræver af Derne den forpøgede Afgift, som de ganske sikkert ville have ondt ved at betale. Jeg tror, at det ærede Medlem endnu ikke ganske havde glemt Forhandlingerne fra de foregaaende Dage om Sukkerfogierne; han talte nemlig om, at her var Spørgsmaal om at give Understøttelse til Vestindien, men saa galt er det dog ikke. Der er kun Tale om et Afslag paa en Afgift, der endnu ikke er bestemt, hvorom der ingen Lov eksisterer, da de 10 Aar ere udløbne, og da Derne endnu staa paa et Overgangsstadium, forhaabentlig til det Bedre, finder jeg, at det vilde være urigtigt at slaa fast, at de nu skulde yde den fulde Afgift. Mulig kunne de komme til at yde Mere, end der var bestemt ved den gamle Lov — det er der Ingen, der veed. — Endelig forekommer det mig, at den ærede Finantsministers Doktrinairisme overgik alle Begreber, da han indbegik Ændringsforslaget under Nr. 173. Han udviklede først meget stærkt, at den Sammenkobling, der fandt Sted mellem Skolelærerne og de øvrige Embedsmænd, var af

en saadan Art, at hverken han eller Noget anden Regjering kunde modtage den; men han sluttede med at sige, at denne Sammenkobling ikke finder Sted paa det nuværende Forslag. Hvad søgte de han da imod? Iøvrigt var det ogsaa ganske forbausende, at ingen Finantsminister skulde kunne modtage en Dyrtilsbevilling af 600,000 Kr. til Embedsmændene og af 300,000 til Skolelærerne. Men den ærede Finantsminister endte med at sige, at det ikke var saa fauligt, ligesom Præsten skal have sagt, da han havde prædikeret nok saa indtrængende: Det turde være usandt Altsammen. Paa denne Maade endte Ministeren ogsaa sin Indbegaaen med at sige: For Resten vedrører alt det, jeg har sagt, ikke Forslaget, thi deri ere de ikke sammenfoblede. Men hvad skulde det Gæle da til? Er det, fordi Ministeren har læst Noget i Aviserne, hvor der staar saa Meget om, at det er saa forfærdeligt, hvad der er foreslaaet? Naar den ærede Minister udviklede, at der ikke er noget Dyrtilsmoment tilstede for Lærernes Vedkommende, saar han neppe ret Mange til at gaa ind derpaa. Den ærede Minister er maasse ikke saa erfaren i dette Stykke, ellers kunde han vide, at den lille Jordlod, Lærerne i Neglen have, er meget dyr at faae dreven, og at Dyrtilsden har indvirket ikke mindst paa disse Folk. Det er jo imidlertid undskyldeligt, at den ærede Minister ikke har tilstrækkelig Erfaring i denne Retning; men at Dyrtilsden i sin Helhed har Indvirkning paa Lærernes Stilling, og at Forslaget derfor ligesaa vel maa gjælde dem som andre Embedsmænd, er det underligt, at den ærede Minister ikke kan fatte. Dernæst udtalte den ærede Minister sig om Realiteten, men saavidt jeg forstod det, blev det nogle mærkelige Realitetsbemærkninger, han fremstod; thi de endte derhen, at egentlig Flertallets Forslag var urigtigt af den Grund, at man derved kom til at hjælpe de Kommuner, der ikke have villet give deres Lærere Noget. Derfor forekom Mindretallets Forslag ham bedre; thi efter dette Forslag vilde disse Kommuner ikke faae Noget; men deraf vilde følge den sørgelige Ting for Lærerne, at de ikke fik Noget i de uwillige Kommuner, og dette kunde netop ramme de Lærere, der trængte mest dertil. Den ærede Minister synes nu at ville bringe et Lovforslag ind paany. Jeg tror ikke, at han skal gjøre sig store Forhaabninger om dette Forslags Skæbne. Mulig vil han — eller maasse Kultusministeren — komme med det samme Forslag igen, som vi engang havde, og saa kan jeg forstaa hans Stilling, thi det gif ud paa, at de rigeste Kommuner og som Regel de rigeste Lærere skulde have Løstyd. Dette har jeg bevist, og det er ikke blevet modbevist. Er dette Realiteten i den ærede Ministers Bemærkninger, kan jeg forstaa ham. Naar han i Øvrigt mente, at det vilde være umuligt, at det foreliggende Forslag skulde kunne gaa igjennem ogsaa i det andet Thing, saa skal jeg naturligvis indrømme,